

Hiukkaseksen uskoa

Jacobilla oli ongelma – hän oli aina niin uninen!

Pollyanna Mattos Vecchio

(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Brasiliassa.

”Jacob, tiedätkö vastauksen?” Opettaja Lelis kysyi. Jacob avasi silmänsä ja nosti päänsä pulpetin kannelta. Kaikki hänen luokkatoverinsa katsoivat häntä. Hänen opettajansakin katsoi häntä. Hän tunsu poskiensa punehtuvan. Hän oli taas nukahtanut luokassa!

”Anteeksi, opettaja Lelis”, hän sanoi. ”Voisitko toistaa kysymyksen?”

”Tietysti. Mutta lopeta tunnilla torkkuminen.”

Jacob lysähti tuolilleen. ”Kyllä, opettaja.”

Jacob oli aloittanut uudessa koulussaan vasta muutama viikko sitten. Hän piti oppimisesta, ja hänen luokkatoverinsa olivat mukavia. Mutta oli yksi ongelma – hän oli aina niin uninen! Hänen uusi koulunsa oli kaukana, joten hänen piti herätä hyvin varhain ollakseen paikalla ajoissa.

Alkuun luokassa keskittyminen oli helppoa. Mutta se kävi yhä vaikeammaksi. Toisinaan Jacob oli niin väsynyt, että hän nukahti.

Seuraavana päivänä koulun rehtori pyysi Jacobin ja tämän vanhemmat luokseen. Rehtori toivotti heidät hymyillen tervetulleiksi toimistoonsa.

”Hienoa, että olette täällä”, hän sanoi. ”Jacob on oikein hyvä oppilas. Mutta hänen opettajansa sanoo, ettei hän ole kiinnostunut oppitunneilla. Toisinaan hän ei keskity, ja hän vaikuttaa hyvin väsyneeltä. Onko hän kunnossa?”

Jacobin äiti nyökkäsi. ”Jacob teki lujasti töitä voidakseen opiskella täällä, mutta tämä koulu on kaukana kotoamme. Hänen pitää herätä varhain joka päivä. Siksi hän on aamupäivän tunneilla uninen.”

”Siinäkö kaikki?” rehtori kysyi. ”Teidän pitäisi kokeilla kahvitilkkää! Laittakaa Jacob joka aamu juomaan tilkka hyvin vahvaa kahvia. Se pitää hänet hereillä.”

Jacob rypisti otsaansa. ”Mutta meidän perhe ei juo kahvia, rehtori.”

Rehtori näytti hämmentyneeltä. ”Sinun on vaikea oppia, jos jatkat nukahtelua. Sinun pitäisi ainakin harkita sitä.”

Kun he lähtivät rehtorin toimistosta, Jacob tunsu hämmennystä. Hän halusi menestyä paremmin koulussa, mutta hän halusi myös noudattaa käskyjä.

Sinä iltana hänen perheensä luki pyhistä kirjoituksista viisauden sanasta.

Kun oli Jacobin vuoro, hän luki: ”Ja kaikki pyhät, jotka muistavat pitää nämä sanat ja tehdä niiden mukaan – –, löytävät viisautta ja suuria tiedon aarteita, ja juoksevat eivätkä uuvu ja vaeltavat eivätkä väsy.”*

Silloin hän sai ajatuksen!

Hän nousi tuolistaan. ”Kahvitilkan sijaan minä käytän hiukkaseksen uskoa!”

”Mitä tarkoitat?” hänen siskonsa kysyi.

Jacob hymyili. ”Joka aamu ennen aamiaista voimme pitää rukouksen ja pyytää taivaallista Isää siunaamaan minua, jotta en tuntisi oloani niin uniseksi. Rukouksemme ovat kuin hiukkaseksen uskoa!”

Äiti ja isäkin hymyilivät. ”Tuo kuulostaa hienolta ajatukselta!” isä sanoi.

Seuraavana aamuna perhe polvistui ja piti rukouksen, että Jacobilla olisi voimia pysyä hereillä. Seuraavana päivänä he tekivät samoin. Ja sitä seuraavana päivänä. Joka ilta Jacob yritti myös mennä aikaisin nukkumaan. Ja joka aamu Jacobin perhe uskoi siihen, että taivaallinen Isä auttaisi häntä.

Ajan mittaan heidän uskon hiukkaseksensa toimivat. Jaakob pystyi keskittymään koko päivän! Jumala oli vastannut heidän rukouksiinsa. Jacob tiesi Jumalan olevan ylpeä siitä, että hän noudatti viisauden sanaa.

”Valmiina oppitunnille, Jacob?” opettaja Lelis kysyi yhtenä aamuna, kun Jacob tuli luokkaan.

Jacob nyökkäsi leveä hymy kasvoillaan. Ennen koulua hän oli jälleen osoittanut hiukkaseksen uskoa. Hän oli valmis mihin tahansa! ●

MIKÄ ON VIISAUDEN SANA?

Viisauden sana on käsky, jonka Jumala antoi siunatakseen lapsiaan (katso Oppi ja liitot 89). Se kertoo meille, mitä ruoka-aineita on hyvä syödä ja mitä on vältettävä. Kun noudatamme tätä käskyä, meitä siunataan terveydellä, voimalla ja viisaudella!

KUVITUS RAQUEL MARTÍN